

[Frode Jakobsen.]

Den tankegang sejrede, også i Danmark, i 1955, da Tysklands optagelse i NATO blev besluttet.

Men så må vi også tage konsekvenserne. Vi er med i NATO, Tyskland er med i NATO, Tyskland er vort naboland, og Danmark er strategisk set et vedhæng på Europa. Tysklands og Danmarks opgaver i forsvaret for friheden i Europa er de samme, nemlig at kunne stoppe Bælterne og lukke for optrængen i Jylland. Ikke for at vinde en krig. Det er tosset at tale om at vinde en krig. Den opfattelse skal det ærede medlem hr. Aksel Larsen ikke have patent på. En storkrig kan aldrig vindes. En storkrig kan bare tabes. En storkrig er et nederlag for menneskeheden. En storkrig er i dag simpelt hen teknisk foreledet som politisk middel; derfor må alle forsvarsbestrebelse gå ud på én eneste ting: at forhindre, at det kommer til krig.

Nødvendigheden af en fælleskommando for Østersøområdet er tilstrækkelig klart begrundet militært — med det formål, som jeg nævnte. Vi har ønsket, at fælleskommandoen ikke skal være en tosidet affære, bare noget dansk-tysk. Det er lykkedes. Det er blevet til et NATO-anliggende. Det er en fordel, det understreger karakteren. Har den danske tøven hjulpet til det, ja, så har den været umagen og besværlighederne værd.

Men jeg vil også sige, at det er svært for mig at se nogen større forskel på det, som man kunne opnå i sommer, og det, som er opnået nu; jeg er i hvert fald enig med regeringen i, at nu må der ikke tøves længere. Ja, jeg tror, det havde været bedre, om vi havde fundet ud af det noget før.

Der er nogle, der siger — det skete også lige før — at nu bør vi da vente, fordi spændingen er strammet omkring Skandinavien. Jeg er helt enig i, at det ville have været bedre, om det var os, der var kommet først. Men hvis der er nogle, der tror på, at man kan undgå pres ved at vise eftergivenhed, så tror jeg, de tager fuld-

stændig fejl. Hvor er det, presset sætter ind? Det er dér, og bare dér, hvor modparten kan gøre sig håb om, at et pres kan give resultat. Ingen presser mod en mur, som han ved, han ikke kan rokke. Viser vi vaklen og usikkerhed, så vil vi tværtimod ligefrem tiltrække presset.

Man har talt om hensynet til den internationale situation, og nogle har forstået det, som om det skulle være et argument mod fælleskommandoen nu. Det må da være en misforståelse. Naturligvis skal man tage hensyn til den internationale situation, ja, det er kun den internationale situation, der gør, at vi overhovedet kan tænke på et militært samarbejde med Tyskland. Nej, henvisning til den spændte situation kan da kun have mening som et argument for fremskyndelse. Vi har oplevet én gang før, i 1940, at man har undladt militære forholdsregler med den ejendommelige begrundelse, at der var fare for krig. Det troede jeg vi alle sammen var enige om ikke skulle gentage sig.

Vi skal holde os uden for alle alliancer, økonomiske og militære, er der nogle, der mener. Nej, vi skal være med, men ikke som nogle bælam. Vi skal være med til inden for det internationale samarbejde at kæmpe for det, som vi anser for sandhed og ret. Her skal der nok være en forskel mellem, hvad jeg anser for ret, og hvad det ærede medlem hr. Per Federspiel og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft skitserede som deres opfattelse af ret. Men det er jo bare demokratiets kår.

NATO og fællesmarkedet betyder på mange punkter en fælles politik, men en fælles politik er jo netop ikke noget, som de andre laver, og som vi får serveret færdigt. En fælles politik er noget, som vi selv er med til at sætte vort stempel på. Jeg mener, det er vigtigt, at de små nationer er med, og at de ikke er bange for at løfte deres røst. Det er vigtigt, at de lande er med, som bedst har forstået, at den store styrkeprøve i dag ikke først og fremmest er noget militært, at den afgørende kamp